

ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ, 1 ՆՈՅԵՄԲԵՐ, 2021

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ԱՊՈԹՔ

(միասնաբար արտասանուած)

Իմաստութիւն Հօր Յիսուս, Կուր ինձ իմաստութիւն վբարիս խորհել եւ խօսել եւ գործել առաջի քո յամենայն ժամ. ի չար խորհրդոց, ի բանից եւ ի գործոց փրկեա վիս. եւ ողորմեա քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս: Ամէն:

ՍԱՂՄՈՍ 119

ԱՍՏՈՒԾՈՅ ԽՕՍՔԸ ԿԵԱՆՔԻ ԼՈՅՍ

Խօսքդ ճրագ է քայլերուս,
լուսաւորող՝ ճամբաներուս:
Երդուն ըրի եւ խոստացայ՝
արդար վճիռներդ գործադրել:
Տառապանքս շար ծանր է, Տէր,
կեանք Կուր ինձի, քու խոստումիդ համաձայն:
Աղօթքներս կամաւոր ընծայի տեղ ընդունէ, Տէր,
եւ օրէնքներդ սորվեցուր ինձի:
Թէպէտ կեանքս յարատեւ վտանգի մէջ է,
սակայն Օրէնքդ բնաւ չեմ մոռնար:
Ամբարիշտները ինձի համար թակարդ լարեցին,
սակայն ես չշեղեցայ հրահանգներէդ:
Ինձի յաւիտենական ժառանգութիւն դարձուցի պատուիրաններիդ,
որովհետեւ սրտիս ուրախութիւն են անոնք:
Որոշած եմ կանոններիդ կատարել,
այդ է յաւիտենական վարձատրութիւնս:

ՇԱՐԱԿԱՆ - ԱՊՈԹՔ

Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա:
Ամենատարբ Երրորդութիւն, սուր աշխարհիս խաղաղութիւն:
Եւ Հիանդաց բժշկութիւն, ննջեցելոց արքայութիւն:
Արի Աստուած Հարցն մերոց, որ ապաւէն ես նեղելոց:
Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Յիսուս Փրկիչ մեզ ողորմեա:

*Պահապան ամենայնի Քրիստոս,
աջ քո հովանի լիցի ի վերայ իմ ի տուէ տի ի գիշերի,
ի նստիլ ի տան, ի գնալ ի ճանապարհ,
ի ննջել տի ի յառնել, զի մի երբեք սասանեցայց.
տի ողորմեա՛ քո արարածոց տի ինձ բազմամեղիս:*

ՕՐՈՒԿԱՆ ՆԻԺՈՐ

ԱՌԱԿԱՑ 19 ԳԼՈՒԽ

ԻՍՎԱՏՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ԲԹԱՄՏՈՒԹԻՒՆ 19:1-12

Իրօք Սաղմոսերգուի բառերը, որոնք իբրև աղօթք բարձրացուցինք այսօր, այս սրբոգությունից սկիզբին, պարզապես բառեր չեն, մանաւանդ՝ անոնց համար որոնք հաւապքով կ'ընդունին զանոնք, «Քու խօսքերդ լոյս են եւ ճրագ իմ քայլերուս եւ շաւիղներուս»: Այո ամէն անգամ երբ Աստուծոյ խօսքով կ'առաջնորդուինք, մեր քայլերուն եւ մեր ճամբաներուն լոյս կու տան, ամէն անգամ երբ հեռու ենք Աստուծոյ խօսքէն, մեր հոգիները պարպուած են այդ խօսքէն, ապա մեր ճամբաները խաւար են ու լուսաւորող չկայ: Այս բոլորը եթէ երբեք հաւապքով կ'ընդունինք այդ խօսքերը: Առաւել եւս, Աստուծոյ խօսքը ոչ միայն լուսաւորող է, այլ մեզ հեռու պահող ու պաշտպանող ամէն րեսակի փորձութիւններէն ու վրանգներէն:

Ահա 19րդ գլուխի առաջին համարը ցոյց կու տայ այն նոյն միտքը, ինչ որ Քրիստոս Իր ուսուցումներու սկիզբին արքայապարուեցաւ ըսելով. «Երանի հոգիով աղքատներուն»: «Իր կատարելութեան մէջ քալող աղքատը, նենգաւոր շրթունք ունեցող յիմարէն աղէկ է»: Այսինքն՝ Աստուծոյ ճամբուն մէջ եղողը, թէկուզ եթէ աղքատ է, այս պարագային նիւթապէս աղքատը եթէ նկատի ունենանք, նաեւ հոգեւոր աղքատը, որ մնայուն Աստուծոյ ներկայութեան կարիքը ունի, այդպիսին երանելի է, քան այն անձը որ կրնայ հարուստ ըլլալ, եւ Աստուծոյ ներկայութեան կարիքն իսկ չունենայ: Որովհետեւ այս հարուածները միշտ ի մտի ունին գալիքը, յաւիտենականը, այս երկրաւոր կեանքի դրուածքէն անդինը, յետոն:

Յաջորդ համարը յարակօրէն ցոյց կու տայ, թէ այն հոգին որ չունի գիտութիւնը աստուածնաւորութեան լաւ չէ: Որովհետեւ վերջ ի վերջոյ հոգին կայ Աստուծոյ համար, Աստուծոյ հետ ըլլալու, բայց երբ այդ հոգին չունի այդ գիտութիւնը, ապա րիշ բանի ենթակայ չլլար եթէ ոչ մեղքի, անոր համար ալ իր ուրքը կը սահի, որ կը նշանակէ սայթաքի, մեղքի մէջ իյնայ:

3րդ համարը պարզ իր բացատրութեան մէջ. «Մարդուն յիմարութիւնը անոր ճամբան կ'աւերէ, եւ անոր սիրտը Տիրոջ դէմ փրփունք կ'ընէ»: Այո, յաճախ մենք կը նեղուինք, կը փխրինք, կ'ընդունուինք երբ դէպքեր կը պարտաւորեն, առանց անդրադառնալու սակայն որ անոնք խորքին մէջ մեր յիմարութեան արդիւնքն են: Եւ ոչ միայն կ'ընդունուինք, այլ՝ մինչեւ իսկ Աստուծոյ դէմ կը փրփունքանք եղածին համար, եւ կ'ուզենք զինք մեղադրել այդ բոլորին համար:

4րդ համարը րեղին է, «Հարստութիւնը շար բարեկամներ կ'աւելցնէ, բայց աղքատը իր բարեկամէն կը լքուի»: Այո, մենք յաճախ այնպէս կը կարծենք, որ եթէ հարուստ ենք, եւ շար բարեկամներ ունինք, կը մոռնանք որ այդ բարեկամները բարեկամ կը ձեւացնեն, սակայն խորքին մէջ չեն, անոնք մեր հարստութեան բարեկամներն են եւ ոչ թէ մեր: Այնպէս ինչպէս որ էր պարագան անառակ որդիին, երբ անոր ունեցած հարստութիւնը սպառեցաւ, անոր բարեկամները լքեցին զինք: Երանի թէ մեր ունեցած բարեկամները հարագատ բարեկամներ ըլլան եւ ոչ թէ մեր ունեցած հարստութեան սիրոյն բարեկամներ: Համարին միւս բաժինը այս անգամ կը ներկայացնէ որովհետեւ աղքատ եմ եւ կամ կրնամ աղքատանալ ահա այն արեւն այդ նոյն բարեկամը կը լքէ զիս:

5րդ համարը կու գայ յարակօրէն ներկայացնելու թէ անպայմանօրէն սուր վկայութիւն ընողը անպարիժ պիտի չմնայ, ոչ ալ ստութիւն խօսողը պիտի ազարի: Մի գուցէ պահ մը, ժամանակ մը իր ստութիւնը ընէ եւ անպարիժ մնայ, բայց այսպէս կը վստահեցնէ, որ եթէ երկրաւոր կեանքի ընթացքին անպարիժ մնաց, ապա վերջին դարաստանի ժամանակ ոչ, ազատում չկայ:

6-7րդ համարները կարծէք շարունակութիւնը ըլլան 4 համարին, «Շատերը իշխանին հաճութիւնը կը փնտրեն, ու ամէն մարդ պարգեւատու մարդուն բարեկամ կ'ըլլայ»: «Աղքատին բոլոր եղբայրները անկէ կը զգուին, անոր բարեկամները անկէ ալ աւելի կը հեռանան»: Հերաբրքրական է մարդուս հոգեբանութիւնը, անկէ որ նուէրներ կը ստանանք անոր բարեկամ կ'ըլլանք: Բայց յանկարծ աղքատը մեզի համար կը դառնայ զգուելի, իսկ որպէս բարեկամ անկէ կը հեռանանք: Այս նոյն վիճակին մէջէն անցաւ նոյնինքն Յիսուս Քրիստոս երբ իր իսկ բարեկամները, եղբայրները զինք լքեցին ու հեռացան: Ահա թէ ինչու Պօղոս Առաքեալ երբ կը ներկայացնէ Քրիստոսը, կ'ըսէ՝ Ան աղքատացաւ: Այդ բոլորով հանդերձ, սակայն, Ինք դարձեալ կը հրաւիրէ իւրքանաչիւրս մասնկալից դառնալու այն արքայութեան որ պարտաւորուած է, անոնց որոնք հագուստ փութին, այցի եկան, գաւաթ մը ջուր փութին, պարտաւոր մը հաց փութին Քրիստոս աղքատին, եւ երբ հարցուցին այս բոլորը երբ ըրինք, Քրիստոս կը պարասխանէ, երբ որեւէ մէկուն ըրիք ինձի ըրած եղաք:

8րդ համարը կը ներկայացնէ թէ երբ հեղափոխութիւնը ենք ձեռք ձգելու իմաստութիւն, կը նշանակէ մեր հոգիները սիրող ենք: Հոգիները սիրող անձնասիրութեան մասին չէ խօսքը, այլ երբ ես չեմ ուզեր որ

հոգիս կորսուի, այլ փրկուի, ուրեմն կը նշանակէ որ ես հոգիս արժէքը գիտցող մէկն եմ, այլ խօսքով հոգիս սիրող: Այն իմաստութիւնը որուն հեղամուտ է, այդ իմաստութիւնն է որ իմ հոգիս փրկութիւնը պիտի ապահովէ: Առաւել, ոչ միայն իմաստութիւնը փնտրող եւ վաստակողը, այլ նաեւ այդ իմաստութիւնը պահողը եւ գործադրողը բարիք պիտի գտնէ: Այս պարագային բարիքն ալ յաւիտենասան կեանքի ժառանգութիւնն է:

10րդ համարը կարծէք արդիւնքն է այն իրողութեան երբ իմաստութեան հեղամուտն էնք կամ իմաստութիւն կ'ուզենք ձեռք ձգել, այլապէս համարը կ'ըսէ. «Յիմարին փափկութիւն չի վայելեր, ինչպէս ծառայի մը իշխել իշխաններուն վրայ»: Իմաստութիւնն է որ մեզ այդ փափկութեան վայելքը կու տայ: Իմաստութիւնն է որ մեզ մեղքի ծառայութենէն կ'ազատէ: Առաւել եւս այդ նոյն իմաստութիւնը նաեւ բարկութիւնը կրնայ զսպել եւ յանցանքը ներել:

Հեղափոխական է 12րդ համարը. «Թագաւորին բարկութիւնը առոյգ առիւծի մռնչիւնին կը նմանի, իսկ անոր հաճութիւնը խոտին վրայի ցօղին պէս է»: Այո, երբ այս խօսքը կը վերաբերի մեր Փրկչին Յիսուս Քրիստոսին, որ միակ ու ճշմարիտ թագաւորն է, որուն բարկութիւնը իր թշնամիներուն դէմ կը նմանի առիւծի մռնչիւնին, այնպէս ինչպէս առիւծը երբ մռնչէ, բոլորը կենդանիները կը սարսափին, նոյնպէս ալ երբ Քրիստոս իր բարկութիւնը յայտնէ այդպիսին է, ինչպէս Յայրնութիւն Յովհաննու գիրքին մէջ կը ներկայանէ թէ ինչպէս Քրիստոս իր իսկ շունչովը պիտի ոչնաչացնէ չարին: Բայց միւս կողմէ անոր ողորմութիւնը, գութը եւ սէրը նման է խոտի վրայի ցօղին որ կը գովացնէ խոտը արեւու ջերմութենէն, այդպէս է բոլոր անոնց նկատմամբ որոնք իրեն հաւատարիմ են, ու Իրեն կը դիմեն այդ ցօղով գովանալու: Այսօր մենք պարբարաւ ըլլանք այնպէս մը, որ արժանի ըլլանք այդ գովացնող ցօղին եւ ոչ թէ Անոր բարկութեան, որ ոչ որ կը դիմանայ: